

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag wil ik eens beginnen met de tweede lezing.
Daar hoorden we dat God ons soms moet straffen,
zoals een vader zijn eigen kinderen straft.
Want als een vader echt van zijn kinderen houdt,
ja, dan zal hij ze ook af en toe moeten straffen
als dat nodig is.
En zo behandelt God ons dus echt
als zijn eigen kinderen
en niet als bastaards.

Ik weet nog goed toen ik klein was
hoe ik voor het eerst hoorde
dat de twee kinderen van een oom en tante van mij
niet hun eigen kinderen waren,
maar aangenomen.
En als je zelf nog jong bent
is dat best een schok om te horen.
En zo kwam toen bij mij de vraag op:
Maar hoe weet ik dan wel
dat ik echt het kind ben van mijn vader en moeder?
En mijn moeder kon dat dan altijd heel eenvoudig uitleggen.
En zo vertelde zij over een gezin
met een aantal kinderen,
maar ook met één aangenomen kind.
En al die kinderen kregen af en toe wel eens straf,
maar dat aangenomen kind nooit.
Want die ouders hadden toch nog altijd
een beetje medelijden met hun aangenomen kind.
Een hele eenvoudige uitleg.
Maar ik begreep het direct!

Ja, inderdaad, af en toe moet God ons wel eens even corrigeren.
Straffen.
Niet leuk.
Maar wel nodig.

En uiteindelijk is het altijd om er beter van te worden.
Zo behandelt God ons als zijn eigen kinderen!

In het evangelie van vandaag stelt iemand aan Jezus de vraag.
'Heer, zijn het er weinig die gered worden?
En weet u wat mij nu opvalt!
Dat Jezus dit soort vragen heel vaak
niet direct beantwoordt,
maar er een beetje omheen draait,
zouden wij misschien zeggen!
Maar beter nog zou je kunnen zeggen:
Hij tilt de vraag eerst op tot een hoger niveau.

Wij zouden misschien als antwoord verwachten:
'Nee hoor, het zijn er best veel die gered worden!'
Of precies andersom:
Ja, het zijn er inderdaad maar weinig
die gered worden, helaas!'
Maar dit soort antwoorden zouden ons
op het verkeerde been kunnen zetten.
Als het antwoord zou zij:
Ja hoor, er worden velen gered,
dan zouden wij wel eens gemakzuchtig kunnen worden:
Oh, het komt allemaal wel goed!
Maar als het antwoord zou luiden:
'Inderdaad, maar heel weinig!'
Dan zouden we wel eens moedeloos kunnen worden.

Maar goed, Jezus geeft dus geen van beide antwoorden.
Maar Hij tilt de vraag eerst op tot een hoger niveau:
En zo lazen we dat Jezus eerst antwoordt:
'Spant u tot het uiterste in
om door de nauwe deur binnen te gaan.'
Span je dus in.
Het is bijna als een wedstrijd.
Je moet je inspannen.

En dan legt Jezus uit wat dat inspannen betekent.

Het betekent niet dat je grootste dingen moet nastreven.
Of jezelf sterk moet maken.
Maar het betekent juist het tegenovergestelde:
Je moet jezelf klein maken.
Nederig willen zijn.
Want de deur om Gods Koninkrijk binnen te kunnen gaan,
is een hele smalle deur.
En misschien mag je ook wel zeggen:
een hele lage deur.

Boven de stal waar Jezus eens werd geboren
in Bethlehem,
is nu een grote kerk gebouwd.
Maar wonderlijk genoeg is de toegangsdeur tot die grote kerk
een hele kleine, lage deur.
Je moet jezelf klein maken en een beetje bukken.
Alleen zo kom je die grote kerk in Bethlehem binnen.

In een van de psalmen zegt koning David:
'Iemand die zichzelf heel belangrijk vindt,
die kan mijn vriend niet zijn.'
Maar is dat niet iets
dat we allemaal wel af en toe kennen.
Ach, hoe vaak vinden we onszelf zo belangrijk!
En hoe vaak hebben we zo'n medelijden met onszelf.
Maar God wil dat we al die gevoelens
van ons afleggen.
Dat we ons klein maken.
En dat we zo door die smalle deur
zijn Koninkrijk binnengaan.

En weet u wat dan het wonderlijke is!
Als we dan zo die deur binnengaan,
dan eenmaal binnen,
tilt God ons op.
Zoals een vader trots zijn kind optilt.
'Dat is mijn kind, mijn geliefde!'

En als we verdriet hebben of pijn,
dan slaat Hij daar zijn armen om ons heen,
om ons te troosten.

En dan tenslotte geeft Jezus toch
een direct antwoord op de vraag van het begin,
of het er weinig zijn, die gered worden.
Want Jezus zegt nu:
'Zij zullen komen uit het oosten en het westen,
uit het noorden en het zuiden.'
Kortom, overal vandaan.
Velen!

Maar wat betekent dat dan voor Gods eigen geliefde volk!
Ja zeker, die zullen binnengaan,
Abraham, Isaäk en Jakob
en al de profeten.
Maar ook die zijn wel allemaal eens
door die smalle deur naar binnengegaan.
Maar degenen die nu denken:
Jezus heeft in onze dorpen en steden gegeten
en in onze straten onderricht gegeven,
nou, dan zullen wij ook wel binnen mogen.
Van die mensen zegt Jezus:
Ho, je moet ook zelf
door die smalle deur binnengaan.
En nu kan het nog.
Maar eens gaat die deur op slot.

Ach, lieve mensen,
hoe verlangt God ernaar
dat wij die smalle deur vinden
en binnengaan.
'Spant u tot het uiterste in.'
En af en toe zal God ons wel eens moeten corrigeren
als we via een grote deur
denken binnen te kunnen gaan!
Maar zo'n correctie is dan wel voor ons eigen bestwil.